

СТАНОВИЩЕ НА СЪДА

6 декември 2001 година

„Протокол от Cartagena - Заключение – Юридическа основа - Членове 133 ЕО, 174, параграф 4 ЕО и 175, параграф 1 ЕО – Модифицирани живи организми – Защита на околната среда – Обща търговска политика”

Становище 2/00

Съдът на Европейските общности е сезиран с искане за становище, постъпило в секретариата на Съда на 27 октомври 2000 г., подадено от Комисията на Европейските общности на основание член 300, параграф 6 ЕО, съгласно който:

„Съветът, Комисията или държава-членка могат да поискат становището на Съда на ЕО относно съвместимостта на предвижданото споразумение с разпоредбите на настоящия Договор. Споразумението, което е предмет на отрицателно становище на Съда на ЕО не може да влезе в сила освен при условията, определени в член 48 от Договора за Европейския съюз.”

Позиция на Съда

I - Относно допустимостта на искането

1. От поставените въпроси е видно, че се иска от Съда от една страна, да се произнесе по избора на подходяща юридическа основа на акта, с който Съветът ще предложи сключването на протокола и по-специално по това дали трябва съгласието на Общността да се обвърже с последния да се основава на членове 133 ЕО и 174, параграф 4 ЕО и, от друга страна, да прецени дали компетенциите, които държавите-членки продължават да упражняват поради тяхното участие в протокола редом с Общността имат остатъчен или преобладаващ характер по отношение тези на Общността.

2. Според испанското и френското правителство, както и според Съвета, такива въпроси не са обект на член 300, параграф 6 ЕО тъй като не засягат съвместимостта на споразумението с Договора, нито разпределението на компетенциите между Общността и държавите-членки по отношение на упоменатото споразумение.

3. Първоначално трябва да се припомни, че според утвърдената позиция на Съда, становището на последния, на основание член 300, параграф 6 ЕО може да бъде произнесено по въпроси, които се отнасят до разпределението на компетенции между Общността и държавите-членки за сключване с трети страни на определено споразумение (вж., по-специално Становище 1/75, посочено по-горе, особено стр. 1360; Становище 1/78, точка 30; Становище 2/91, точка 3 и Становище 1/94, точка 9). Член 107, параграф 2 от Процедурния правилник също потвърждава това тълкувание.

4. В настоящия случай, нито Комисията, нито държавите-членки, подали своите становища, нито Съветът и Парламентът не изказват съмнение, че Общността разполага с компетенции да одобри протокола. Съвместимостта на неговите материални разпоредби с тези на Договора не се поставя под съмнение пред Съда.

Единствено основанието на компетентността на Общността и нейната природа – изключителна или споделена – както и нейното разграничение по отношение тази на държавите-членки са предмет на дискусия.

5. В това отношение трябва да се отбележи, че изборът на подходяща юридическа основа придобива значение от конституционен характер. В действителност, тъй като Общността разполага само с компетенции за възлагане, тя трябва да прикачи протокола към някои от разпоредбите на Договора, въз основа на която може да приеме подобен акт. Използването на неправилна юридическа основа следователно може да направи невалиден актът на сключване сам по себе си и недействително съгласието на Общността да бъде обвързана със споразумението, което самата тя е подписала. Такъв е случаят, по-специално когато Договорът не дава на Общността достатъчна компетентност, за да ратифицира споразумението в неговата цялост, което значи, че трябва да се разгледа разпределянето на компетенциите между Общността и държавите-членки, за да се сключи упоменатият договор с трети страни, или когато подходящата юридическа основа за сключването предвижда различна законова процедура от тази, която в действителност е била следвана от институциите на Общността.

6. В действителност, невалидността на акта за сключване на споразумението по причина грешна юридическа основа на този акт е способна да създаде, както на ниво на Общността, така и в международния правен ред усложнения, които специалната процедура за предварително сезиране не Съда, предвидена в член 300, параграф 6 ЕО, е създадена да предотврати (вж. Становища 1/75, посочено по-горе, стр. 1360 и 1361, както и Становище 2/94, от 28 март 1996 г., Recueil. стр. I-1759, точки 3 - 6).

7. Следователно трябва да се разгледа допустимостта на искането за становище в светлината на казаното по-горе.

8. По отношение на първия въпрос, не е изключено при първоначален анализ на искането за становище да се стигне до извода, че протоколът се отнася до изключителната компетентност на Общността на основание член 133 ЕО.

9. При този стадий на разглеждане на искането за становище, трябва да се констатира, че първият въпрос, който се отнася до избора на юридическа основа с цел сключването на протокола, се отнася до това дали Общността притежава изключителна компетентност, на основание общата търговска политика, за да реши сключването на подобно споразумение и отговорът на този въпрос би могъл да има отражение върху законодателния процес на Общността, която трябва да се приложи. Тази констатация е сама по себе си достатъчна, за да се оправдае допустимостта на първия въпрос.

10. Съветът въпреки това добавя, че Комисията е следвало да използва правото си да иска отмяна на Решението от 15 май 2000 г. относно подписването на протокол от името на Общността и да оспори юридическата основа, приета в това отношение, така че не може да оспори, като се позовава на същия мотив, акта, който Съветът решава да приеме във връзка с одобрението на протокола.

11. В това отношение, е достатъчно да се отбележи, че актът, който разрешава подписването на международно споразумение, и този, който се отнася до сключването му са два различни акта, които водят до напълно различни задължения за

заинтересуваните страни, като вторият в никакъв случай не представлява потвърждение на първия. При тези условия липсата на иск за отмяна, насочен срещу първия упоменат акт, не е пречка за внасянето на такъв по отношение на акта за сключване на упоменатото споразумение, нито прави недопустимо искането за становище, което повдига въпроса за съвместимостта на споразумението с Договора.

12. При всички случаи, следва да се припомни, че обстоятелството, че някои въпроси могат да бъдат повдигнати в рамките на други иски пред Съда, по-специално чрез иск за отмяна на основание член 230 ЕО, не представлява аргумент, който позволява да се изключи фактът, че Съдът може да бъде сезиран предварително на основание член 300, параграф 6 ЕО (вж. Становище 2/92, посочено по-горе, точка 14).

13. Що се отнася до втория поставен въпрос, той тръгва от хипотезата, според която Общността няма изключителна компетентност, на основание член 133 ЕО, за сключване на протокола в неговата цялост, но се ангажира спрямо другите договарящи се страни на съвместната основа на членове 133 ЕО и 174, параграф 4 ЕО. В тази хипотеза, протоколът би бил сключен едновременно от Общността на основание нейните компетенции в областта на търговската политика и защитата на околната среда и от държавите-членки на основание компетенциите, които запазват последните в тази област. Оттук нататък Комисията желае да получи уточнения относно евентуалния обхват на компетенциите респективно на Общността и на нейните държави-членки по отношение действието на упоменатия протокол.

14. Според френското правителство този въпрос е чисто теоретичен и няма никакво значение за съвместимостта на протокола с Договора. Следователно той трябва да бъде отхвърлен като недопустим.

15. В това отношение трябва да се отбележи, че след като съществуването им е определено, обхватът на компетенциите на Общността и на държавите-членки в областта на защитата на околната среда не може, сам по себе си, да даде отражение върху компетенцията на Общността за сключване на протокола, нито в по-общ план относно материалната валидност или формалната изрядност на последния по отношение на Договора.

16. От само себе си се разбира, че обхватът на компетенциите респективно на Общността и на държавите-членки в областите, които влизат в приложното поле на протокола, определя обхвата на респективната им отговорност що се отнася до изпълнение на задълженията, които произтичат от упоменатия протокол. Член 34, параграфи 2 и 3 от Конвенцията точно вземат под внимание това, по-специално като приканват регионалните организации за икономическа интеграция, които са страни по Конвенцията или по някой от нейните протоколи, да уточнят обхвата на своите компетенции в техните инструменти за одобрение и да информират депозитаря за всяка промяна относно обхвата на тези компетенции.

17. Въпреки това този довод сам по себе си не е от естество да оправдае започването на процедура на основание член 300, параграф 6 ЕО, предназначена, както е подчертано в точка 6 от настоящото становище, да предотврати усложненията, които биха могли да възникнат както на международно ниво, така и на нивото на Общността, когато се окаже след сключването на международно споразумение от Общността, че това споразумение не е съвместимо с Договора. Тази процедура няма за цел да разреши

трудностите, свързани с изпълнението на подготвяно споразумение, което се отнася до споделените компетенции между Общността и държавите-членки.

18. Следва да се припомни в това отношение, че във всички случаи, когато е видно, че материята на едно международно споразумение се отнася отчасти до компетенцията на Общността и отчасти до тази на държавите-членки, следва да се осигури тясно сътрудничество между последните и институциите на Общността, както в процеса на преговори и на сключване, така и в изпълнението на поетите ангажименти. Това задължение за сътрудничество произтича от изискването за единно международно представителство на Общността (вж. Решение 1/78 от 14 ноември 1978 г., Recueil, стр. 2151, точки 34 - 36; Становище, 2/91, посочено по-горе, точка 36 и Становище1/94, посочено по-горе, точка 108).

19. С оглед на казаното по-горе трябва да се приеме допустимостта на настоящото искане за становище единствено що се отнася до това дали протоколът е в изключителната компетентност на Общността или е в споделената компетентност между Общността и държавите-членки.

II – По съществуващото на спора

20. Според Комисията протоколът в общи линии се вменява в приложното поле на член 133, параграф 3 ЕО, но тя не изключва, че някои въпроси, които се отнасят по-специално до защита на околната среда, излизат извън рамките на тази разпоредба. Следователно тя поддържа становището, че членове 133 ЕО и 174, параграф 4, ЕО представляват подходящата юридическа основа за сключване на упоменатия протокол.

21. Това тълкуванието се оспорва от Съвета и държавите-членки, които са представили своите становища. Те считат, че поради целта и съдържанието на протокола, сключването му може да се основава единствено на член 175, параграф 1 ЕО. Парламентът изтъква също така, че последната разпоредба представлява подходяща юридическа основа на акта относно сключването на упоменатия протокол, но не изключва допълнително позоваване на член 133 ЕО, доколкото е установено, че отраженията върху търговията с модифицирани живи организми се прибавят в значителна степен върху защитата на околната среда, което е първоначалната цел на този протокол.

22. В това отношение следва да се припомни, че според утвърдената съдебна практика изборът на юридическа основа на един акт, включително този, приет с цел сключване на международно споразумение, не е резултат единствено от възгледите на своя автор, но трябва да се основава на обективни елементи, които подлежат на съдебен контрол. Между тези елементи фигурират целта и съдържанието на акта (вж. Решение по дело Португалия/Съвет, посочено по-горе, точка 22; Решение от 4 април 2000 г. по дело Комисия/Съвет, C-269/97, Recueil, стр. I-2257, точка 43, и Решение по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 58).

23. Ако разглеждането на един акт на Общността покаже, че той има двойна цел или двойно съдържание и ако една от тях може да се определи като основна или преобладаваща, докато другата е само помощна, актът трябва да се основава върху една единствена юридическа основа, а именно тази която се изисква от крайната цел или основната или преобладаваща част (вж. Решение „Директива относно отпадъците”,

точки 19 и 21; Решение от 23 февруари 1999 г. по дело Парламент/Съвет, С-42/97, Recueil, стр. I-869, точки 39 и 40, както и Решение по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 59). В изключителен случай, ако се установи, че актът преследва едновременно няколко цели, които са свързани по неотделим начин без едната да бъде вторична или индиректна по отношение на другата, подобен акт би могъл да се основава на съответните различни юридически основи (вж., в този смисъл, Решението относно титанов диоксид, точки 13 и 17, както и Решение от 23 февруари 1999 г. по дело Парламент/Съвет, посочено по-горе, точка 38).

24. Когато става дума за тълкуване на международен договор, следва да се припомни, че на основание член 31 от Виенската конвенция за правото на договорите „договорът трябва да се тълкува добросъвестно, в съответствие с обикновеното значение, което следва да се дава на термините на договора в техния контекст, а също така в духа на обекта и целите на договора”.

25. В настоящия случай, прилагането на тези критерии за преценка води до въпроса дали протоколът представлява по отношение на своя контекст, цел и съдържание, споразумение, прието основно в областта на защита на околната среда, способно да има вторични отражения върху търговията с модифицирани живи организми, или обратно, той има характер на споразумение в областта на международната търговска политика, като взема под внимание отчасти и някои изисквания, свързани с околната среда, или от трета страна, се отнася неразривно до защитата на околната среда и международната търговия.

26. Трябва да се констатира първоначално, че протоколът е съставен съобразно Решение II/5 от Конференцията на страните по Конвенцията, състояла се съобразно разпоредбите на член 19, параграф 3 от Конвенцията, която приканва упоменатите страни да разгледат възможността за приемане на мерки, по-специално от процедурен характер, „в областта на трансфера, манипулацията и използването в пълна сигурност на всеки модифициран жив организъм, резултат на биотехнология, който може да има неблагоприятни ефекти върху опазването и трайното използване на биологичното разнообразие”.

27. Безспорно е, че Конвенцията, сключена от Общността на основание член 130т от Договора, е инструмент, който попада в областта на защитата на околната среда. Тя е резултат от Конференцията на Обединените нации за околната среда и развитието (КОНОСР), състояла се в Рио де Жанейро през м. юни 1992 г. Член 1 от тази конвенция предвижда, по-специално че нейните цели са „запазване на биологичното разнообразие, трайното използване на неговите елементи и справедливото разпределение на облагите, произтичащи от експлоатацията на генетичните ресурси”.

28. Съгласно член 31 от Виенската конвенция за правото на договорите именно посредством позоваване на този контекст, съотносим към Конвенцията за биологичното разнообразие, следва да се определи целта и уточни предметът на протокола, чието второ и трето съображение препращат към някои разпоредби на упоменатата Конвенция, по-специално член 19, параграф 3 от нея и към Решение II/5 от Конференцията на страните по Конвенцията. Множество разпоредби от протокола, по-специално членовете 3, 7, 16, 18, 20, 22, 27 до 35 и 37 от него, също се отнасят до Конвенцията или Конференцията на страните по Конвенцията.

29. По-нататък, когато става дума за целите на протокола, е безспорно ясно от член 1 от него, че той препраща към принцип 15 от Декларацията от Рио за околната среда и развитието и преследва цел, свързана с околната среда, което се подсилва от позоваването на принципа за предпазливост, който представлява фундаментален принцип на защитата на околната среда, упоменат в член 174, параграф 2 ЕО.

30. Целта да се осигури „адекватна степен” на защитата по отношение трансфера, манипулацията и използването без опасност на модифицирани живи организми се вижда по безспорен начин от протокола, чието наименование обръща изрично внимание на „превенция на биотехнологичните рискове”, както и от пето до осмо съображение, които подчертават рисковете, които биотехнологията би могла да съдържа за човешкото здраве и необходимостта тя да бъде използвана в достатъчно сигурни условия, за да се защити околната среда и човешкото здраве, а също така „голямото значение, което придобиват за човечеството центровете за произход и центровете за генетично разнообразие”.

31. Накрая, що се отнася до съдържанието на протокола, основното задължение на страните съгласно член 2, параграф 2 да предотвратяват или намалят рисковете за биологичното разнообразие, вследствие изготвянето, манипулацията, транспорта, използването, трансфера и освобождаването на всякакъв модифициран жив организъм отразяват целта на упоменатия протокол в областта на защитата на околната среда.

32. Може също да се приеме от член 4 от протокола, доколкото става дума за приложното му поле, че той се отнася до всички модифицирани живи организми „които биха могли да имат неблагоприятни ефекти върху ... биологичното разнообразие, а също така да съдържа рискове за човешкото здраве”, което показва, че основната цел на протокола е защитата на околната среда.

33. В същия смисъл с цел да се позволи на страните да изпълнят основните си задължения, предвидени в член 2, параграф 2 от протокола, протоколът установява няколко процедури за контрол (вж. членове 7 - 13 от него), сред които е „предварителната процедура за съгласие”, която представлява типичен инструмент от политиката в областта на околната среда (вж., във връзка със създаването на система за предварително уведомяване и разрешение в областта на трансфера на отпадъци между държавите-членки, Решение от 28 юни 1994 г. по дело Парламент/Съвет, посочено по-горе, точки 23, 25 и 26). Протоколът се занимава също така с преценката и управлението на рисковете, свързани с използването, манипулацията и трансграничното движение на модифицирани живи организми (членове 15 и 16), с неволното трансгранично движение и със спешните мерки (член 17), с манипулацията, транспорта, опаковането и идентификацията на модифицирани живи организми (член 18). И накрая, членове 19 – 28 от протокола, чийто предмет е резюмиран в експозето на искането за становище, се прилагат за каквото и да е тип трансгранично движение и също така в основни линии позволяват на страните да изпълняват основното си задължение, предвидено в член 2, параграф 2 от упоменатия протокол.

34. Въпреки това, от изследването на точки 26 – 33 от настоящото становище относно контекста, целта и съдържанието на протокола е видно, че целта или основното съдържание на протокола е защитата на биологичното разнообразие срещу негативните ефекти, които биха могли да произтекат от дейностите, които включва обработката на модифицирани живи организми, и по-специално от тяхното трансгранично движение.

35. Комисията въпреки това счита, че протоколът се отнася в основни линии към областта на регламентирането на международната търговия. Тя се позовава в това отношение на практиката на Съда, който отдавна е възприел едно разширително тълкуване на понятието обща търговска политика (вж. Становище 1/78, посочено по-горе, точка 45). Обстоятелството, че регламентация на международната търговия с някои продукти има в основата си некомерсиални цели – каквато е защитата на околната среда или човешкото здраве, сътрудничеството и развитието, цели свързани с международната политика, сигурността или аграрната политика – не може да има за последствие според Комисията отхвърляне на изключителната компетенция на Общността и оправдаване на позоваването например на член 175 ЕО, след като мерките, за които става дума, са насочени специално да регулират външния обмен на Общността (вж., в този смисъл, Решение от 26 март 1987 г. по дело Комисия/Съвет, посочени по-горе, точки 16 - 20; Решение по дело Tchernobyl, посочено по-горе, точки 17 - 20; Решение по дело Werner, посочено по-горе, точки 8 - 11; Решение по дело Leifer и др., посочено по-горе, точки 8 - 11 и Решение по дело Centro-Com, посочено по-горе, точки 26 - 29, както и посочените по-горе Становище 1/78, точки 41 - 46 и Становище 1/94, точки 28 - 34). В действителност мерките за регламентация на международната търговия често преследват многостранни и различни цели, което не означава, че те трябва да бъдат приемани на основата на различни разпоредби от Договора относно тези цели.

36. Комисията добавя, че доводите от некомерсиален характер са включени в Споразумението за СТО и неговите приложения, по-специално в член XX от ГАТТ и в Споразумението за санитарните и фитосанитарните мерки и Споразумението относно техническите бариери пред търговията, без Съдът да е изключил възможността в точка 34 от своето Становище 1/94, посочено по-горе, изключителната компетентност на Общността да сключва на основание член 113 от Договора, съвкупността от многостранни споразумения относно търговията със стоки.

37. В това отношение е вярно, че според член 1 от протокола, „адекватната степен на защита”, която се търси, по-специално „трансферът” на модифицирани живи организми и „акцентът” трябва да бъде поставен върху тяхното „трансгранично движение”. Също така е вярно, че множество разпоредби на протокола се отнасят точно до контрола на това движение, по-специално когато модифицираните живи организми са предназначени да се използват директно за човешка консумация или храна на животни, или да бъдат преработвани с цел да се позволи на националните органи да предотвратяват или намаляват рисковете, които те съставляват за биологичното разнообразие и човешкото здраве. Въпреки това, дори да се предположи, както поддържа Комисията, че установените от самия протокол процедури за контрол се прилагат по-често в областта на търговията и на търговския обмен на модифицирани живи организми, не по-малко ясно е, че, както е видно от точки 26 – 33 от настоящото становище, протоколът, по отношение на своя контекст, на своята цел и съдържание, е инструмент, предназначен изключително да предотвратява биотехнологичните рискове, а не да улеснява или регулира търговския обмен.

38. Трябва на последно място да се подчертае, че съгласно член 3, буква к) от протокола, изразът „трансгранично движение” „се разпростира върху движението на всеки модифициран жив организъм, който идва от една страна и е предназначен за друга страна, с уговорката, че за целите на членове 17 и 24 трансграничното движение

се разпростира и върху движението между страни и не страни”. Подобно определение, което е изключително широко, има за цел да покрие всяка форма на движение на модифицирани живи организми между страните, независимо от това дали те имат или не търговски цели. По същия начин то обхваща не само движението на модифицирани живи организми с аграрен характер „предназначени да се използват директно за човешка консумация или храна на животни или да бъдат преработени”, но също и незаконното трансгранично движение, „неволното” движение и движението с благотворителни, научни цели или движение от обществен интерес.

39. Също така, изброяването на термините „трансфер”, „манипулация” и „използване” на модифицирани живи организми в членове 1 и 2, параграф 2 от протокола показва желание на страните да обхванат всеки вид третиране на модифицираните живи организми с цел да запазят „адекватна степен на защита” на биоразнообразието.

40. На второ място, обстоятелството, че множество международни споразумения в областта на търговията преследват многостранни цели и разширителното тълкуване на понятието обща търговска политика, изведено от практиката на Съда, не са в състояние да поставят под въпрос констатацията, според която протоколът е инструмент, който се отнася основно към политиката на околната среда, дори ако превантивните мерки могат да се отразят върху търговския обмен на модифицирани живи организми. Ако бъде приета аргументацията на Комисията, специфичните разпоредби на Договора относно политиката в областта на защитата на околната среда биха изгубили в голяма степен своя смисъл, дотолкова, че след като се установи, че действието на Общността може да има отражение върху търговския обмен, предвиденото споразумение трябва да се класира в категорията на тези, които се отнасят до общата търговска политика. В това отношение следва да се отбележи, че политиката в областта на защита на околната среда е изрично разгледана в член 3, параграф 1, буква л) ЕО, по същия начин, по който общата търговска политика, към която препраща същата разпоредба, буква б).

41. На трето място, каквато и да е величината на практическите трудности, свързани с въвеждането в действие на смесени споразумения, на които се позовава Комисията, за да оправдае позоваването на член 133 ЕО – който дава на Общността изключителна компетентност в областта на общата търговска политика – те не биха могли да окажат влияние върху избора на юридическа основа на даден акт на Общността (вж. Становище 1/94, посочено по-горе, точка 107).

42. За сметка на това, от всичко изложено дотук е видно, че сключването на протокола от името на Общността, трябва да се основава на единна юридическа основа, която да се отнася до политиката в областта на околната среда.

43. В това отношение както Съдът вече е отсъдил (вж. Решение по дело *Peralta*, точка 57 и Решение по дело *Safety Hi-Tech*, точка 43, посочени по-горе), член 174 ЕО определя целите, които трябва да се преследват в рамките на политика в областта на околната среда, докато член 175 ЕО представлява юридическа основа, върху която актовете на Общността се приемат. Несъмнено, член 174, параграф 4 ЕО предвижда специално „условията за сътрудничество на Общността” с трети страни и международни организации „да бъдат обект на споразумения ... договорени и сключени съгласно член 300”. Въпреки това, протоколът не се задоволява да определя „условията за сътрудничество” в областта на защитата на околната среда, но да установява, по-специално ясни правила относно процедурите за контрол на трансграничното

движение, преценката и предотвратяването на рисковете от манипулация, транспорт, опаковане и идентификация на модифицираните живи организми.

44. Следователно, член 175, параграф 1 ЕО представлява подходящата юридическа основа за сключване на протокола от името на Общността.

45. Оттук нататък следва да се разгледа дали Общността има, на основание член 175 ЕО, изключителна компетенция да сключи протокола по причина съществуването на правни актове, приети впоследствие в рамка на Общността, които обхващат материята на биосигурността и биха могли да бъдат накърнени в случай на участие на държавите-членки в процедурата на сключване на упоменатия протокол (вж. Решение АЕТР, точка 22).

46. Достатъчно е в това отношение да се констатира, така както правилно са направили Обединеното кралство и Съветът, че във всички случаи хармонизацията, реализирана на нивото на Общността в областта на приложението на протокола, покрива само отчасти подобна област (вж. Директиви 90/219 и 90/220, както и 2001/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 март 2001 г. относно съзнателното разпространение на генномодифицирани организми в околната среда (ОВ L 106, стр. 1), чийто член 36, параграф 1 отменя Директива 90/220).

47. От казаното по-горе следва, че Комисията и държавите-членки имат споделена компетентност за сключването на протокола.

В заключение,

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н. P. Jann, г-жа F. Macken и г-жа N. Colneric, и г-н S. von Bahr, председатели на състав, г-н C. Gulmann, г-н D. A. O. Edward, г-н A. La Pergola, г-н J.-P. Puissochet, г-н L. Sevón, г-н M. Wathelet (докладчик), г-н R. Schintgen и г-н V. Skouris, съдии,

след като изслуша г-н S. Alber, първи генерален адвокат, г-н F. G. Jacobs, г-н P. Léger, г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer, г-н J. Mischo, г-н A. Tizzano, г-н L. A. Geelhoed и г-жа C. Stix-Hackl, генерални адвокати,

дава следното становище:

Компетентността за сключване на протокола от Cartagena относно превенциите на биотехнологичните рискове се споделя от Общността и държавите-членки.

Подписи

Люксембург, 6 декември 2001 година.

Подписи